

Nejlepší kamarád totiž pořád ležel vedle něj, jen vypadal mnohem menší než předtím, a také se nevyhřívali na sluníčku v parku a čumáček měl Nejlepší kamarád studený a vlhký. To Patrik věděl, protože Nejlepší kamarád mu najednou začal očmukávat a olizovat ucho, pak se na Patrika vyškrábal a začal mu olizovat i nos. A právě tehdy se Patrik poprvé odvážil doufat, že je to celé až příliš skutečné, než aby to byl pouhý sen, a že by to mohlo být opravdové, opravdu opravdové. Vzhlédl. Spatřil maminku a tatínka, kteří tam stáli a usmívali se na něj jako dva

měsíčky při úplňku. Dole v kuchyni vyhrávalo rádio, konvice na čaj hvízdala a topinka se pálila. *Skutečně se mu to nezdálo!* Byla to pravda a vážně se to dělo!

„Maminka včera večer zavolala do té záchranné stanice,“ vysvětloval tatínek, „a já pro něj hned ráno dojel. Tak co, teď jsi šťastný?“

„Šťastný,“ přikývl Patrik.

„Hodně, nebo jen trochu?“ vyzvídal tatínek.

„Hodně,“ prohlásil Patrik.

„A ještě něco, Patriku,“ pokračovala maminka, zatímco mířili ke dveřím. „Já a tatínek jsme to všechno probrali. A nakonec jsme došli k závěru, že když si pořídíme psa, tak nás to možná přiměje konečně to udělat.“

„Udělat co?“

„Pořídít si dům s malou zahradou. Měli jsme to udělat už dávno.“

V tu chvíli se Patrik začal chichotat, ať už proto, že mu Nejlepší kamarád seděl na prsou a očichával mu ucho, ale hlavně také proto, že ještě nikdy v životě nebyl tak šťastný.

